

Nummer 13

PetraLouise Muris

10+

“Nummer 13”

Geschreven en geïllustreerd
door

PetraLouise Muris.

Een spannend kinderverhaal [vanaf 10 jaar.](#)

Waarom ergens lid worden of betalen?

Alle geschreven kinderboeken van bovenstaande auteur zijn zonder reclame of gebedel voor goede doelen of stichtingen **gratis** te downloaden of te printen van de onderstaande site:

kinderboek-online.nl

Let op de voorwaarden op bovenstaande site.

Deze kindvriendelijke site is voorzien van kindveilige keurmerken.
Wereldwijd geregistreerd.

Bladzijde	Hoofdstuk
3	Voorwoord.
4	1 Verboden toegang!
9	2 De betonnen poort.
15	3 Waar blijft Harrie?
18	4 De oude mijningang.
23	5 De lavagrot.

VOORWOORD:

Voor ik dit verhaal begin, wil ik jullie vertellen dat er in Nederland geen lavagrotten voorkomen.

Als lava aan de oppervlakte komt of zich onder de grond voortbeweegt, (dan heet het magma!) en zich als een stromende rivier gedraagt, zoals in dit verhaal, vindt het

meestal een gemakkelijke uitweg door breuken en scheuren of mondt het uit in de zee waardoor er nieuw land ontstaat.

De groundbodem in ons land bestaat merendeel uit veen, klei en zandgrond, geen vulkanisch gesteente.

Toch stond er ooit boven een breuk in de aardkorst en de daaruit voorkomende scheuren onze eigen Nederlandse "Zuidwalvulkaan".

Deze vulkaan stond beneden onze waddeneilanden en boven het IJsselmeer. Hij is ooit inééngelapt.

HOOFDSTUK 1 VERBODEN TOEGANG!

Op een bedrijventerrein tegenover een aantal kantoorgebouwen en het hotel de "Gouden aap" ligt een groot afgebakend braakliggend terrein. Er staat 'verboden toegang voor onbevoegden,' op het hek. Toch klimt Daan eroverheen.

"Geef mijn hengel eens aan?" vraagt hij aan zijn broertje.

"Ga nou niet joh, kom nou terug," jammert die:

"ik durf er niet overheen te klimmen hoor.

Daar hangt toch een bord dat je er niet in mag?"

"Doe nou niet zo angstig Harrie, hier komt heus geen politie. Wat zouden zij hier moeten doen?

Ik krom hier wel vaker overheen, hier komt nooit iemand. Hier zit veel vis.

Dit is mijn geheime plek.

Niemand komt erachter dat wij hier gaan vissen.

Ik wed dat niemand ons kan zien door die enorme struiken daar. Hup, gooi mijn hengel dan kun jij er ook eroverheen klimmen."

"Wat moet ik dan doen? Ik heb geen hengel.

Ik wil mij niet vervelen.
Dan kan ik beter naar huis gaan!"
"Niks naar huis, jij mag ook vissen.
Wij gaan om de beurt, ik eerst."

Na veel gezeur klimt Harrie eindelijk over het hek. Hij is nerveus, hij voelt zich niet op zijn gemak. Zenuwachtig en telkens achterom kijkend volgt hij zijn grote broer.

Hij moppert dat het erg moeilijk lopen is door de venijnige prikkelstruiken.

Onnoemlijk verrast omdat hij niet verder door de distels hoeft te tijgeren zucht hij opgelucht als hij een verscholen meertje ontdekt tussen het dik bebladerd struikgewas.

Aan de rand van het meertje trekt zijn broer Daan zijn shirt uit en spreidt die uit over de grond om er op te zitten.

Harrie **denkt'** er niet aan om datzelfde te doen. Hij wil zijn shirt niet uit daar er talloze zoemende insecten rondvliegen die vast een beetje van zijn bloed lusten.

"Mag ik naast je zitten?" vraagt hij angstig als hij langpootmuggen over het water ziet zoeven.

"Ik heb maar een klein plekje nodig."

"Hier? Op mijn shirt? Nee Harrie geen denken aan. Jij mag' niet met jouw vieze kont op mijn shirt zitten! Jij hebt er zelf één."

"Maar, maar ik wil mijn shirt niet uit, ik zie overal van die rottige muggen!"

"Dan blijf je maar staan!"

Daan gooit zijn hengel uit. Algauw heeft hij beet.

Vol verwachting haalt hij zijn hengel op.

Hij voelt heel veel tegenstand.

"Aha, deze vis moet wel heel erg groot zijn!" reageert hij opgetogen.

Het lukt hem niet om de vis binnen te halen.

"Help eens mee Harrie? Houd mijn hengel vast."

"Ha, ha, dat is geen vis Daan, ik zie een deksel."

"Hè? Echt waar?"

Nee toch, zit mijn haak daaraan vast?

Tjonge ik dacht dat ik een vis had.

Dat is een tegenvaller!

Ik moet toch dat deksel omhoog halen. Anders verlies ik het topeinde van mijn hengel.

Dan moet ik een nieuwe kopen.

We trekken dat deksel samen uit het water, dat zal wel moeilijk gaan omdat er lucht onder zit."

Het deksel geeft niet mee, het draait rond als een doller vis vlak onder het wateroppervlak.

De jongens krijgen er de slappe lach van.

Het lijkt net alsof het deksel uit zichzelf in paniek in de rondte zwemt.

"**KRAK**" knarst de hengel, het top endje breekt spontaan af en het deksel verdwijnt ermee naar de diepte.

"Daar gaat ie dan, zonde zeg!

Nou Harrie, dat was een kort dagje vissen.

Wij kunnen weer naar huis!"

"Mij best, al die rot muggen hier!

Ik ga nooit meer met je mee."

Omdat zijn kleine broertje dat wil, tijgeren zij nu door een ander paadje van lagere planten naar het hek terug.

Toch klieven enkele distels als scheermesjes in hun benen.

Tot hun verrassing ontdekken zij een ruïne die zij niet eerder hadden opgemerkt.

De zwarte stenen ervan glinsteren in de zon.

"Ach, een kasteel!" roept Harrie verrukt.

"Laten wij erheen gaan, wij zijn nu toch in de buurt, dan kunnen wij het onderzoeken."

"Nee, ik wil eerst mijn hengel wegbrengen, morgen misschien. Ik ga morgen eerst naar het "Baarsje" om een nieuwe top te halen voor mijn hengel. Ga jij dan ook mee?"

"Mij best, maar ik wil morgen eerst naar die ruïne toe. Misschien vinden wij iets van ridders of koningen. Gouden zwaarden met edelstenen."

"Het is geen ruïne van een kasteel Harrie, het is een ordinaire bouwval.

Ik zag trouwens wel een poort maar die was niet van een slot. Het was van beton.

Vroeger hadden ze rondom een slot een gracht.
Daaroverheen was er een houten ophaalbrug.

Dit krot was ooit een
fabriek ofzo. Nee sorry
Harrie, ik denk niet dat
het een kasteel was.
Ha, ha, gekke Harrie!
Weet jij niet hoe een
kasteel eruitziet?
Die heeft toch torens?
Heb jij dat pad gezien?

Dat pad met kleine kiezelsteentjes?

Dat is volgens mij een autopaadje net zo eentje
als van een kleine camping. Dan is die poort een
garage en was dat krot een hotel ofzo.

Niet echt interessant hoor!"

"Toch ga ik er morgen naartoe.

Ik wil met mijn eigen ogen zien of het een
kasteel was. En die poort die jij daar zag heb ik
er niet gezien.

Als ik niet mag kijken ga ik niet met jou mee.

Ik heb geen zin om zonder hengel te vissen."

"Oké dan ga jij er maar heen!"

HOOFDSTUK 2 DE BETONNEN POORT.

Daan heeft bij het "Baarsje" een goedkope werphengel gekocht.

Hij is van plan de hele dag te gaan vissen.

Harrie heeft ander plannen, hij wil niet de hele dag in het water staren.

Hij is benieuwd hoe de betonnen poort eruitziet.

Die poort was hem helemaal niet opgevallen.

Hij zeurt de hele weg dat hij meteen wil kijken.

"Je doet maar," reageert Daan.

"Doe wel voorzichtig Har, ga niet klimmen.

Ik ben niet van plan om eerder naar huis te moeten als jij een ongeluk krijgt.

Ik wil lekker vissen."

"Ja joh! Ik loop niet in zeven sloten tegelijk hoor!"

"Heb jij jouw g.s.m. bij je voor als je hulp nodig hebt? Misschien zijn daar wel spoken Har.

"Nou, daar ben ik dus niet bang voor Daan.

Die bestaan immers niet?"

"Ik heb gehoord dat die hier wel degelijk rondhangen, ha, ha."

"Ja hoor, ik word heus niet bang, tot zo."

Harrie verdwijnt tussen de hoge struiken.

Algauw ziet hij de sombere bouwval.

Nee, hij kan nu wel zien dat het nooit een kasteel kon zijn geweest.

Het lijkt eerder een oud huis, wellicht was het toch een fabriek.

Maar waar is die betonnen poort dan voor?

Wat is daar binnen? Waar komt die opuit?

Hij is er bijna.

Hopend dat hij iets kostbaars vindt loopt hij er eerst nog een rondje omheen.

"Dat is hem," zucht hij. "Daar is de poort die ik gisteren niet heb opgemerkt.

Er staat nummer 13 boven. Was dat dan de voordeur? Deze stenen zijn wel anders.

Wat is het donker daarbinnen, het lijkt me afgesloten. Volgens mij is het een tunnel."

Harrie zucht teleurgesteld als hij ontdekt dat de tunnel is afgesloten door een dik muurwerk. Het is dichtgemetseld.

"Nummer 13 is toch een ongeluksgetal?"

Moet ik toch bang worden? Zal ik teruggaan?"

Omdat hij toch wil weten wat er achter de muur is, krast hij met zijn nagels in de voegen rondom uitpuilende stenen die jammer genoeg moervast zitten.

Dan doorzoekt hij zijn zakken naar iets waarmee hij de stenen los kan wrikken.

"Aha, mijn sleutelbos!"

Nee die niet, ik heb mijn nageltangetje bij mij. Het vijltje daarvan kan ik wel gebruiken!"

Het zweet staat op zijn voorhoofd als hij eindelijk een steen weet los te wrikken. Een vieze geur vult zijn neusgaten. Hij denkt dat de tunnel stinkt doordat die was afgesloten waardoor er geen frisse lucht in kon stromen. Hij weet niet dat het door natte afgestorven planten en wortels komt.

Na een tijd ploeteren heeft hij enkele stenen van boven tot onder los weten te peuten. Hij kan er nauwelijks doorheen, daarvoor moet hij eerst zijn adem en zijn buik inhouden om dan zijdelings naar binnen te kunnen.

Hoewel de tunnel pikdonker is en Harrie verre van bang is, loopt hij de 'naar verrot ei' stinkende tunnel in. Hij stelt zich voor dat hij een verborgen schat vindt.

Een schat van goud en zilver die ooit toebehoorde aan ridders of koningen.

In zijn fantasie ziet hij schitterende robijnen en parels en diamanten die hem toelachen als hij in de schatkamer staat.

HOOFDSTUK 3 WAAR BLIJFT HARRIE?

Harrie loopt door de tunnel.

Hij heeft een sleutelhanger met een minuscuul ledlampje erin waardoor hij in de donkere gang een beetje verlichting heeft.

Als die het niet doet, heeft hij altijd nog zijn g s m bij zich die ook een beetje licht geeft. De brede gang voert hem meerdermaal haast stijl omlaag.

"Zou dit een geheime tunnel zijn?" denkt hij.

"Was dit een oude mijn?"

Was dit misschien een vluchtweg van rovers?
Waarom is deze tunnel zo diep?
Verderop word hij iets smaller."

Flauw licht flikkert in de verte.

"Is dat een fakkel of is dat een vuurtje van de rovers? Wat is het warm hier," puft Harrie terwijl hij vol goede moed verder loopt.

Algauw komt hij in moeilijkheden.

Een enorme hitte doorklieft de ruimte waar hij loopt. Het is er echt te heet.

Hij schrikt doordat hij haast geen adem kan halen en heeft nu spijt dat hij zo diep is gegaan.

Hij wil zo snel mogelijk terug.

Dan merkt hij dat hij trager en zwaarder gaat lopen. Hij voelt zich erg ziek.

Ondertussen kijkt zijn broer Daan op zijn horloge. Hij denkt: "waar blijft Harrie toch! Zou hij naar huis zijn gegaan?"

Omdat hij een naar gevoel krijgt omdat hij nerveus is, schuift hij zijn werphengel in.

"Misschien heeft hij een steen op zijn hoofd gekregen en ligt hij gewond bij die bouwval.

Ik hoop toch niet dat er iets ergs is gebeurd.
Waar blijft dat jong toch!"

Hij doet zijn shirt aan en loopt met grote passen om het meertje naar het oude zwarte gebouw of wat daar van over is.

"**Harrie!**" schreeuwt hij: "**Harrie waar ben je!**"
Dan ziet hij tot zijn schrik grote keien voor de tunnel liggen. "**Harrie, ben je hierbinnen?**"

De ingang van de tunnel is te smal om er doorheen te kunnen maar zijn broertje kon er misschien net doorheen.

"**Wat moet ik doen, wat moet ik doen!**" jammert hij. De eerste ingeving die hij krijgt is om zijn moeder te bellen. "**Hé ma, is Harrie al thuis?**"

"**Nee,**" zegt zijn moeder: "**komen jullie zo? Het eten is bijna klaar. Waar ben je nu?**"

"**Ma ik ben vlakbij dat witte hotel, de gouden aap, op het braakliggende terrein.**

Harrie is waarschijnlijk hier een tunnel ingegaan. Ik roep hem aldoor maar ik hoor niks.

Hij heeft wel met stenen gegooid want die lagen hier niet eerder.

Hij heeft een muurtje deels weggehaald, dat deed hij om erin te kunnen.

Ik pas er niet doorheen.

Zal ik het noodnummer bellen?"

"Ja natuurlijk, meteen, ik doe het ook.

Waarom lette jij niet op?

Hij is nog klein.

Jij weet toch dat hij graag alles onderzoekt?

Bel het noodnummer, vertel wat er aan de hand is."

Nadat het een eeuwigheid leek, knipt de brandweer het hekwerk open.

Gevolgd door de politie rijden hun auto's het terrein op.

Daan klappertandt bij de ingang van de tunnel.

Een agent stapt uit en komt op hem af.

Daan vertelt schoksgewijs dat hij er haast zeker van is dat zijn broertje de tunnel is ingegaan.

Hij vertelt ook dat hij spijt heeft dat Harrie daar al uren moet zijn.

HOOFDSTUK 4 DE OUDE MIJNINGANG.

Terwijl Daan rilt van de zenuwen, slaat de brandweer de rest van de muur in de tunnel omver.

"Het lijkt een mijningang, het lijkt wel een mijnschacht. Ik heb nooit geweten dat hier een mijn was. Het stinkt hier naar moeras," zegt er één. "Wij zullen meten of het veilig is om naar binnen te kunnen.

Mannen, voor alle zekerheid zuurstofmaskers op. Het lijkt mij hier erg diep. Wij moeten waken voor mijngassen. We gaan die tunnel verkennen. Neem de drone mee die kan alles filmen.

Snel, wij moeten dat kind in veiligheid brengen!" En tegen Daan zegt hij: "jij wacht hierbuiten jongeman. Jij kunt niet met ons mee."

Daan protesteert.

Daarop zegt de brandweerman: "er bestaat een grote kans dat het hierbinnen gevaarlijk is. De boel zou kunnen instorten."

De politieagent die meeluistert vraagt: "zeg eens jongeman, wat deden jullie hier op dit terrein? Er staat toch verboden toegang op het hek?"

"Ik wilde hier vissen. Het is hier lekker rustig en hier zit je prima. Ik mocht niet over het hek klimmen, ik weet het, sorry. Het gebeurt niet weer."

"Ja, daar is het nu te laat voor, nu zit je met de gebakken peren knul.

Jouw broer is misschien in gevaar anders had hij toch allang terug moeten zijn?"

En tegen de andere agent in de auto roept hij: "ik wist niet eens dat hier een krot stond!

Vraag jij eens na van wie is dit terrein is en waar die tunnel of mijningang opuitkomt?

Waar blijft de ambulance, ga dat ook eens na!"

Daan staart met tranen in zijn ogen naar het dak van de tunnel. Hij kan immers niets voor zijn broertje doen. Dan glijden zijn ogen af naar de voorkant ervan. "Nummer 13? Dat is een ongeluksnummer! Jakkes," schrikt hij bijgelovig: "er is vast iets mis met die tunnel!"

Nog geen tien minuten later staan zijn ouders naast hem.

Hij krijgt op zijn kop omdat hij niet op Harrie had gelet en dat zij over het hek zijn geklommen.

Er was immers genoeg viswater vlakbij huis.

De agent die eerder om informatie vroeg, loopt op hen af.

"Zij zullen hem wel gauw vinden." troost hij.

"Kijk, daar hebben wij de ambulance ingeval die nodig mocht zijn.

De jongen moet straks toch onderzocht worden alvorens hij naar huis toe mag."

Intussen lopen de brandweerlieden door de oude mijnschacht.

Hun drone vliegt razendsnel voor hen uit.

Het apparaat is een grote hulp omdat het de omgeving met zijn camera alvast verkent.

"Opgepast," waarschuwt één van de mannen:

"ik zie licht in de verte, ik zie ook rook.

Dat is een mijnbrand, er is dus gas.

Wacht, ik zie een bobbel is dat een kei?
Ik stuur de drone eropaf dan is het beter te zien!

Mannen, het kind is terecht, gauw erheen!"

De mannen hollen op Harrie af die bewusteloos op de grond ligt.

"Hij moet het zuurstofkapje op, wellicht hangt hier een giftige damp.

Het is ook immens heet hier.

Nu zo snel mogelijk naar buiten, we kijken straks wel wat daarbinnen brand."

Daan is opgelucht als de brandweermannen met

Harrie naar buiten komen.

Zijn ouders zijn nog erg ongerust.

Zij weten ondertussen van de ambulancebroeder dat hun zoon na een kort onderzoek toch naar de eerste hulp

van het ziekenhuis moet.

Zij zijn blij als Harrie buiten zijn ogen opent.

“Hoe kon jij zo dom zijn,” zegt zijn vader: “maar gelukkig ben jij nog heel!

Wij komen straks ook naar het ziekenhuis, maak je maar niet druk, jouw broer rijdt met de ambulance mee en wij rijden erachteraan.”

Harrie glimlacht.

HOOFDSTUK 5 DE LAVAGROT.

De drone verkent voor de tweede maal de oude mijn.

Ditmaal vliegt hij verder dan de vorige keer. Het vliegt eerst door een barrière van rook. Wat het apparaat dan ontdekt!

Als het apparaat door het rookgordijn is gevlogen filmt het iets wat net nog onmogelijk leek.

Nog nooit eerder hadden de brandweermannen in hun eigen land gloeiend hete lava gezien maar hun drone heeft er zojuist een film van gemaakt.

Hun drone heeft zojuist de eerste lavagrot van Nederland gefilmd, het was dus geen mijnbrand. Nu moet de burgemeester op de hoogte gesteld worden wat hier zoal aan de hand is.

Hij moet uiteindelijk beslissen wat er gebeuren moet. De tunnel moet weer afgesloten worden voor er anderen ingaan. Het is er te gevaarlijk.

Als de burgemeester alles hoort, schrikt hij geweldig. Tegen lava is immers niets bestand? Hij is een beetje gerustgesteld als hij hoort dat het erg diep is en dat de kolkende lava zich als een onderaardse rivier gedraagt al weet hij niet waar het naartoe stroomt.

Hij vindt dat de gebouwen erboven geen gevaar lopen en de burgers evenmin.

Niemand heeft in het verleden geklaagd over bevingen daarvoor is het te diep onder de grond. Hij besluit om alles geheim te houden zodat er geen paniek uitbreekt waardoor zijn stadje leegstroomt en niemand meer in zijn stad wil wonen of werken.

Dan zou het een spookstad worden.

"Van wie is de grond hier?" vraagt hij.

"En waarom staat er nummer 13 op die ingang!

Dit terrein wordt onmiddellijk onteigend.

Die mijningang wordt omhuld met beton.

Daaroverheen moet een enorme berg zand komen

met daarbovenop tuinaarde waarin allerlei

doornstruiken geplant moeten worden zodat

geen kind daar zal gaan graven.

Dan zal niemand in gevaar komen.

Dit wordt een park en dat moet altijd zo

blijven."

En tegen de brandweermannen zegt hij:

"Niemand mag ooit te weten komen dat hier diep beneden een lavagrot is. Dus monden dicht!

Jullie houden geheim dat hier diep beneden lava stroomt en dat de burgers hier eigenlijk op een soort vulkaan wonen.

Dat wist men voorheen ook niet, toen werd het blijkbaar ook al geheim gehouden voor onze gemeente.

Het was dus een mijnbrand, horen jullie?

Daarom sluiten wij nu deze mijn voorgoed."

Niet veel later begint het immense karwei.

Ondertussen gaat het weer goed met Harrie.

Hij is nu weer thuis.

Hij zal nooit meer ergens zomaar binnengaan.

Hij weet niet beter dan dat er in de mijn een gevaarlijke mijnbrand woedde en dat die voorgoed wordt afgesloten.

Binnenkort is de stad een park rijker waar hij fijn kan spelen.

EINDE.